

Kraj	Umowa	Data
Tonga (Protectorat)	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Uganda (Protectorat)	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Terytoria Zachodniego Pacyfiku:		
Brytyjskie Wyspy Salomona (Protectorat); Wyspy Gilbert i Ellice (Kolonie); Centralne i Południowe wyspy Line; Nowe Hebrydy (kondominium brytyjsko-francuskie)	I, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Federacja Indii Zachodnich:		
Antigua, Barbados, Kajmany, Dominika, Grenada, Jamajka, Montserrat, Saint Christopher-Nevis i Anguilla, Saint Lucia, Saint Vincent, Trynidad i Tobago, Turks i Caicos	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Zanzibar (Protectorat)	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Cypr	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Federacja Nigerii	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Sierra Leone	I, II, III	dnia 23 czerwca 1960 r.
Niemiecka Republika Federalna	I, II, III, IV, V, VI	dnia 30 sierpnia 1960 r.
Republika Somali	I, II, III, IV, V, VI	dnia 16 listopada 1960 r.
Arabia Saudyjska	I, II, III, IV	dnia 6 marca 1961 r.
Republika Mali	I	dnia 21 kwietnia 1961 r.
Republika Dahomej	I, II, III, IV	dnia 27 kwietnia 1961 r.
Republika Wybrzeża Kości Słoniowej	I, II, III, IV, V	dnia 23 maja 1961 r.
Republika Niger	I, II, III, IV, V	dnia 12 czerwca 1961 r.
Republika Kamerun	I	dnia 26 lipca 1961 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz

53

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 15. lutego 1963 r.

w sprawie nadania statutu stowarzyszeniu wyższej użyteczności „Liga Kobiet”.

Na podstawie art. 47 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. Nr 94, poz. 808 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Stowarzyszeniu „Liga Kobiet” uznanemu za stowarzyszenie wyższej użyteczności na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 1949 r. (Dz. U. Nr 51, poz. 385) nadaje się statut, który ustala i ogłasza Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 2. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie nadania stowarzyszeniu „Liga

Kobiet” nowego statutu (Dz. U. Nr 35, poz. 267) i obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 maja 1951 r. w sprawie ogłoszenia statutu stowarzyszenia wyższej użyteczności „Liga Kobiet” (Monitor Polski Nr A-61, poz. 821).

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

54

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 13 marca 1963 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych.

Na podstawie art. 4 pkt 5 i art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) i § 3 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Mi-

nistrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r.

Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U.

z 1958 r. Nr 33, poz. 149, z 1959 r. Nr 17, poz. 95, z 1960 r. Nr 14, poz. 80 i z 1962 r. Nr 31, poz. 145) uzupełnia się, jak następuje:

w części D dotyczącej pracowników prezydiów gromadzkich rad narodowych:

a) po lp. 1 wprowadza się lp. 1a w brzmieniu:

Lp.	Nazwa stanowiska	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Grupa uposażenia
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1a	Starszy referent	średnie wykształcenie podstawowe wykształcenie	2 5	XIII—XII

b) dotychczasowa lp. 1a otrzymuje oznaczenie jako lp. 1b.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

55

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 1 marca 1963 r.

w sprawie zadrzewień dróg publicznych podlegających nadzorowi Ministra Komunikacji.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 90) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu artykuły bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 90).

2. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do dróg określonych w art. 13.

3. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa:

- 1) o zadrzewieniu przydrożnym — należy przez to rozumieć zadrzewienie (zakrzewienie), określone w art. 28 ust. 3,
- 2) o zadrzewieniu ochronnym — należy przez to rozumieć zadrzewienie określone w art. 29 ust. 1 pkt 2.

§ 2. Zadrzewienia (zakrzewienia) dróg publicznych mają na celu:

- 1) ochronę dróg przed zaśnieżaniem lub zawiewaniem piaskiem (żywopłoty, pasy zadrzewień ochronnych),
- 2) polepszenie warunków klimatyczno-hydrologicznych kraju,
- 3) podniesienie wyglądu estetycznego otoczenia dróg i ożywienie krajobrazu na terenach pozbawionych zadrzewień,
- 4) rozszerzenie bazy surowcowej drewna.

§ 3. 1. Zadrzewianie dróg publicznych powinno się odbywać w sposób planowy, przy czym wieloletnie plany zadrzewień powinny przewidywać stopniowe obsadzanie drzewami lub krzewami wszystkich dróg publicznych.

2. Wieloletnie plany zadrzewień dróg publicznych powinny być uzgadniane z właściwymi miejscowo prezydiami wojewódzkich rad narodowych.

3. Roczne plany zadrzewień dróg publicznych powinny być uzgadniane z wojewódzkimi organami planowania przestrzennego.

4. Obowiązek zadrzewiania (ust. 1) nie dotyczy odcinków dróg publicznych przebiegających przez tereny inwestycji miejskich i tereny budowlane na wsi, jak również przez tereny na te cele przeznaczone oraz przez lasy, ogrody i w obrębie przejazdów kolejowych.

§ 4. W celu zapewnienia ciągłości zadrzewień młode drzewa w istniejących zadrzewieniach przeznaczone na wymianę drzew starych powinny być sadzone w zasadzie co najmniej na 5 lat przed planowanym usunięciem starych drzew, a w każdym razie nie później niż w ciągu roku po ich wycięciu.

§ 5. Materiał sadzeniowy do zadrzewień dróg publicznych powinien być dostosowany do miejscowych warunków glebowych, klimatycznych i krajobrazowych.

§ 6. 1. W celu zabezpieczenia niezbędnej do zadrzewienia dróg publicznych ilości odpowiednich gatunków drzew i krzewów, zarządy dróg powinny stosownie do potrzeb zakładać i utrzymywać szkółki drzew przydrożnych.

2. Produkowane w szkółkach drzewa i krzewy powinny odpowiadać pod względem jakościowym warunkom określonym dla materiału sadzeniowego.

§ 7. Koszty sadzenia i utrzymywania zadrzewień dróg publicznych są pokrywane:

- 1) z budżetu centralnego — w stosunku do zadrzewień dróg państwowych,
- 2) z budżetu terenowego:
 - a) powiatowej rady narodowej — w stosunku do zadrzewień dróg lokalnych o nawierzchni twardej,